

Reménykedem, hogy nincs nagybettis stílus

Interjú a Pannon Tükör-díjas költővel, Nagy Bettivel

Nagy Betti költő Sümegyen született 1963-ban, jelenleg Zalaegerszegen él, a Zalai Hírlap olvasószerkesztője. Első versei a Vérvéplet (1982) című diákantológiában láttak napvilágot. Első verseskötete a Pannon Tükör Könyvek sorozatban jelent meg 2018-ban Sírt valaki odakinn címmel. Lapunk állandó szerzője, versekkel rendszeresen, de alkalmanként prózával is jelentkezik. Legújabb, Na én léptem címmel a Parnasszusnál megjelent kötetét 2021-ben mutattuk be Zalaegerszegen, ugyanebben az évben líra kategóriában elnyerte a Pannon Írók Társasága és a Pannon Tükör által alapított Pannon Tükör-díjat. Az alábbi interjú ebből az apropóból készült, a beszélgetőtárs Bubits Tünde, lapunk főszerkesztője volt.

Bubits Tünde: A tavalyi év novemberében hirdettük ki a második Pannon Tükör-díj nyerteseit. Meglepett a választásunk? Felidéz-néd nekünk, egy év múltával, hogy miként ér a hír?

Nagy Betti: Jóska (Nagygéci Kovács József) kért rólam egy fotót, úgy gondoltam, hogy a PT-Online oldalára kell az egyik megjelent versemhez. Küldtem is portrét, jó-jó nem mait, de hát hiú az ember. Aztán kiderült, hogy nem a vershez kellett, hanem a Pannon Tükör-díjhoz. Igen, meglepett nagyon, és megtisztelt nagyon. A megyei könyvtárban, a díjátadón is megkérdezted, hogy miként ért a hír. Azt válaszoltam, hogy még sosem kaptam díjat. De akkor emlékezettél rá, hogy Füreden átvehettem 2018-ban a Quasimodo-költőverseny elismerő oklevelét. Persze, felemelő érzés volt díjazottként Térey János mellett állni a színpadon. De látod, Tünde, ez a Pannon Tükör-díj átadáson mégsem jutott eszembe.

BT: Hogyan telt az elmúlt egy év?

NB: Szerényen és nagyon ráérősen múlt, múlik ez az év. Volt időm fiókot-szekrényt pakolni-szelektálni. Amire én is rácsodálkoztam, hogy rengeteg régi versemre és írásomra találtam, amikre már nem is emlékeztem.

BT: A Pannon Tükör Könyvek sorozatban jelent meg az első köte-d, milyen érzés volt újkötetesnek lenni? Kinek adtad az első példányt?

NB: Az nagyon jó érzés volt! Úgy éreztem, hogy költő lettem. Amikor átadtad (megjelölt időpontban, a pláza parkolójában, mint két drog-díler egy átadás-átvételen) a köteteket, és átpakoltuk az én kocsim

csomagtartójába. A szerkesztőségben fülig ért szájjal adtam Zsuzsának (Arany Horváth Zsuzsa) az első kötetet, aztán kifelé az épületből Irénkének, a portásnak. Napokig figyeltem, hogy mikor kerül ki valamelyik könyvesbolt kirakatába, hogy dicsekedhessek, hogy igen, nicsak, költő vagyok!

BT: Szálinger Balázs szerkesztette a kötetet. Milyen szakmai kapcsolat fűz az első Pannon Tükör-díjas költőhöz?

NB: Balázst nagyon szeretem, mindkét kötetemet ő szerkesztette (ettől lettek olyan jók, mert szerintem jók) és megbízom benne. Valószínű, ha a Zalai Hírlapban megjelent versem után nem hívja fel AHZS-t (Arany Horváth Zsuzsa, a kultúra rovat vezetőjeként betette egyik írásomat a versrovatba, azóta sem tudom melyik volt az, de megkeresem, ígérem), hogy elkérje a telefonszámom, mert kérne verset a Hévíz folyóiratba tőlem, akkor nem küldtem volna magamtól sehova verset, maradtam volna a neten, a blogomon. Na, igen van egy blogom, amit sajnos már nagyon ritkán frissítek, mert kicsit meguntam. De talán majd újra... Balázst néha azért szekálom e-mailben, átküldök egy-egy verset véleményezésre, tudom, ha úgy kezdi, hogy „talán ezt így jobb lenne”, vagy ami még rosszabb, hogy „tudsz te ennél jobbat is”, akkor gondolkodom, de nem sokáig, általában elfogadom az ítéletét. Na de, nem mindig! Ígéri, hogy fröccsözünk egyszer, de mindig vezet, vagy siet.

BT: A második kötetnek mennyire volt más útja, mint az elsőnek?

NB: A második kötethez pályáznom kellett, ez köszönhető Székelyhidi Zsoltnak (Spanyolnátha), aki felhívta a figyelmemet a pályázatra. Öröm volt, hogy nyertem. A Parnasszus kiadó mindenben támogatott, elfogadták változtatás nélkül a verseket, a szerkesztést (köszönöm újra Szálinger Balázsnak), és a fiam, Rozmán Balázs borítótervét. Budapesten az Írók Boltjában volt a bemutató, az Andrassy úti kirakatban a kötetem... Ó! De hát kit hat meg egy ismeretlen szerző?! Az első kötet (a *Sírt valaki odakinn*, a Pannon Tükör Könyvek kiadásában) bemutatója Zalaegerszegen a VMK-ban inkább lett felejthetetlen. A nyár közepi káni-

kulában, hogy ennyi sok barát, rokon, ismerős, régi és mostani munkatárs volt kíváncsi rám, az nagyon jó érzés volt.

BT: Milyen lesz a harmadik? Mikor tervezed a megjelenést? Hol olvashatnak tőled a rajongóid? Melyik megjelenésre gondolsz a legszívesebben?

NB: Most, a fiók-szekrény pakolása közben előkerült írásaim miatt eszembe jutott egy kötet, amibe a régi verseimet gyűjteném össze. Megmosolyogtató kamaszbánattal, kamaszszerelemmel, talán nem túl jó, de nagyon őszinte írásokkal. Érdekes lehetne, hogy a régi és a mostani kamaszok hogy reagálnak ezekre. Ez csak terv. Elkezdtem írni egy mesét (tudom, mindenki ír egy mesét), ez pedig egy gonosz-kodó, de azért szerethető tündérről szólna.

BT: Hogyan látod a saját pályádat a jelen kor irodalmában? Mi a kuriózuma? Van-e nagybetűs stílus? Van-e a pannon régió kultúrájának sajátossága olvasóként, alkotóként?

NB: Nem tudom, hogy jó-e, ha van nagybetűs stílus, az azt is jelentheti, hogy rögtön ráismerni, mert nem tud újat, és nagyon unalmas lesz egy idő után. Csak reménykedem, hogy nincs nagybetűs stílus. Júj! A „jelen kor irodalmában” – lehet, csak nekem a rossz tapasztalatom – csak kicsinyes vitákat látok, hogy ki-miért-miért-nem-hol nem jelent meg, rosszszindulatú, szárnalmas megnyilatkozások, ideoda mutogatás, ki melyik szövetségnek a tagja, miért lép ki, miért nem lép ki... Ez elszomorít. Nem szeretnék sem ide, sem oda tartozni. Jó, ez nagyképpően hangzott. Az igazság az, hogy senki nem is hív, hogy kicsinyes lehessen és közéjük tartozhassak.

BT: Németh János keramikuskészítő készíti a Pannon Tükör-díjat. Hova került az otthonodban, hol talált helyére?

NB: Találtam helyet a díjnak, persze! Nagyon szeretem Németh Jánost, van több alkotása is a családom tulajdonában, de amit a legnagyobb szeretettel őrzünk, kőfaragó édesapámról készített reliefeje.

BT: Ha időkapszulát készítenénk, melyik versedet tennéd be, miért?

NB: Mit kell tenni az időkapszulába vajon? Azt a verset, amit legjobbnak tartok, vagy, aminek a gondolatát érzem leginkább örökérvényűnek? Hú, ha lenne ilyen versem, annak nagyon örülnék! Akkor legyen a kapszulában egy versnek a részlete, na meg egy teljes vers az utánunk jövőknek:

Nem írtam meg még a legjobb verset
amit majd a NASA felvihetne az űrbe,
hogy tudósítson róla,
hogy egyszer voltam,
hogy egyszer voltunk,

és miről mit gondoltunk,
és hogy mit csinállok most.
Ha kérdezi ezt a NASA,
akkor mondom majd nekik,
hogy paradicsomlevest főzök,
és próbálják meg elmutogatni a receptet
az idegeneknek,
mert tuti, hogy ők is imádni fogják.

BT: Költőként, emberként merre visz az utad?

NB: Ó, hát merre vihetne?! Januárban 60 éves leszek, ugye, szinte hihetetlen?

BEDŐ SÁNDOR: Újudvari korpusz madarakkal – 1997

